

## Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 11).

«ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν δὲν ἦναι ὅλοι διὰ κρέμασμα· ὅποιος ἀποφασίζει καὶ συναναστρέφεται μὲ αὐτοὺς τοὺς κακούργους, πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλην ἀπόφασιν, νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ τίμιος ἄνθρωπος!»

## V.

## Ο ΠΑΤΗΡ.

Ὁ Δαγγλῆς τῇ ἐπαύριον τῆς ἀξιωμακροῦς ταύτης νυκτὸς ἐκάθηντο εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ εἰργάζετο ἀπὸ πρωίας μέχρι τῆς μεσημβρίας· μόλις δὲ τότε ἀκούσας τὴν γενικὴν κωδωνοκρουσίαν τῶν ἐκκλησιῶν, σημανόντων ταυτοχρόνως τὴν μεσημβρίαν, ἀνέκυψε τέλος ὡς ἀπὸ ληθάργου, ἐκάνονισε τὸ ὀρολόγιόν του καὶ σείσας τὸ σήμαντρον, εἶπεν εἰς τὸν προσδραμόντα γέροντα ὑπρέτην·

— Εἰπέ, Γιάννη, εἰς τὸν Βίκτωρα καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω εἰς αὐτούς.

— Καὶ ἐὰν ὁ κύριος Βίκτωρ λείπῃ ἔξω; ἠρώτησεν ὁ γέρον μὲ τὸ σεβάσμιον καὶ οἰκεῖον ἐκεῖνο ἦθος, ὅπερ εἶχον οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ τότε καιροῦ.

— Ἄς υπάγουν νὰ τὸν εὑρουν καὶ νὰ τῷ εἰπωσιν ὅτι τὸν περιμένω. Θὰ ἦναι ἀναμφιβόλως εἰς κἀνὲν καταγώγιον ὅπου παίζουν χαρτιά, προσέθεσεν ὁ πατὴρ μετὰ πικρίας.

— Ὅχι, ὄχι, κύριε μοίραρχε, ἐδιωρθώθη· πρὸ πολλοῦ δὲν παίζει καθόλου, ἢ σπανιώτατα, εἶπεν ὁ γέρον ὑπρέτης ἐν συγκινήσει.

— Δὲν ἔχει, φαίνεται, πλεον λεπτό καὶ δὲν τῷ δανείζουσιν οἱ τοκογλύφοι!

— Ἡ νεότης εἶναι πάντοτε νεότης· καὶ ἐὰν μοι ἐπιτρέπητε νὰ ὁμιλήσω. . . .

— Ὅμιλει, σὲ ἀκούω.

— Μοι φαίνεται, καὶ συγχωρήσατε τὴν τόλμην μου, ὅτι ἐνίστε φέρεσθε πρὸς αὐτὸν πολὺ ἀποτόμως.

— Δὲν γίνεται ἀλλέως! ἔχει φύσιν σκληρὰν, ἀδάμαστον . . . καὶ πρέπει νὰ τὸν κρατῶ πάντοτε ἀπὸ τὸν χαλινόν!

— Λέγουσιν ἐν τούτοις ὅτι ἐνίστε ἡ ἡπιότης.

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι πανομοιότυπον τῆς μητρὸς του, τὸ αὐτὸ θερμὸν αἷμα κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας του, ἔχει τὴν αὐτὴν κεφαλὴν. . . .

— Καὶ τὴν αὐτὴν καρδίαν! ἐτραύλισεν ὁ

θεράπων, ῥίπτων πρὸς τὸν κύριόν του βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐδήλου ἐλαφρὰν ἐπίπληξιν.

— Ὑπαγε, Γιάννη, καὶ εἰπὲ νὰ μὴ βραδύνωσι, διότι μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔλθῃ ὁ Σαδὼκ.

Ὁ ὑπρέτης ἐξῆλθε σείων τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ μοίραρχος σταυρώσας τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς ἂν ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ σταθερὰν ἀπόφασιν ἀνεπίδεκτον τροποποιήσεως, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δωματίου. Τὸ δωμάτιον δὲ τοῦτο ἦτο εὐρύχωρον, ὑψηλόν, ψυχρὸν καὶ ἀπλούστατα συσκευασμένον· ὀλίγα καθίσματα ψάθινα, παλαιὸν γραφεῖον καὶ θρονίον εὐρὺ ἦσαν τὰ μόνα ἐπιπλα· δύο τέλος εἰκόνες ἀπὸ τῶν τοίχων ἀνηρτημέναι, καὶ οἰονεὶ ἀντιβλεπόμεναι, ἀπῆρτιζον τὸν ὅλον στολισμόν. Αἱ εἰκόνες παρίστων ἡ μὲν τὸν μοίραρχον ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἡ δὲ τὴν εὐγενῆ καὶ ὑπερήφανον μορφήν τῆς κυρίας Δαγγλῆ, πρὸ δεκαετίας ἀποθανούσης.

Τὸ σπουδαστήριον τοῦ μοιράρχου ἀνταπεκρίνετο μὲ τὸν χαρακτήρα του· ἦτο ψυχρὸν καὶ ζοφερόν ὡς ἐκεῖνον καὶ ὅστις εἰσῆρχετο κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσθυμίας. Ἡ νέα λοιπὸν κόρη καὶ ὁ ἀδελφός της, ὅταν μετὰ πολλὴν ὥραν προσῆλθον, κατείχοντο, φαίνεται, ὑπὸ τοιούτων κακῶν προαισθημάτων, καθόσον ἡδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἐκ πρώτης ὀψεως. Ἡ Θηρεσία ὅμως ὑποκρύπτουσα τὸν τρόπον τῆς, ἔτρεξε καὶ ἡσπάσθη ὡς ἐσυνήθιζε τὸν πατέρα της, ὅστις, μὴ ἀξιῶσας οὐδὲ βλέμματος κἂν τὸν υἱόν του, εἶπεν ἐν ἄκρα σοβαρότητι·

— Σὰς ἔφερα ἐδῶ ἀμφοτέρους διὰ νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι ἡ ἀφορώσα ὑμᾶς σπουδαία ὑπόθεσις, περὶ ἧς πρὸ πολλοῦ ἀσχολοῦμαι, ἔλαβεν αἴσιον πέρας. Καθήσατε καὶ ἀκροασθῆτέ με προσεκτικῶς.

Ἡ Θηρεσία ὠχρίασε, τὰ γόνατα αὐτῆς ἐκάμφθησαν καὶ μόλις ἐπρόφθασε, βοηθεία τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἐκάθηντο εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐν τάχει προσενεχθεῖσαν ἑδραν, ἐνῶ αὐτὸς ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα ἵστατο ἀσχεπῆς καὶ τὸ μέτωπον ὑψιτενὲς ἔχων πρὸ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐπανελάβεν ἀταράχως·

— Πρὸ πολλοῦ σκέπτομαι περὶ ἀποκαταστάσεώς σας, καὶ πολλὰ μὲν συνοικέσια ἐσχεδίασα, ἀλλὰ μετὰ ὠριμον σκέψιν, ἐπειδὴ ἡ ἐκλογὴ ἦτο δυσχερὴς, προετίμησα τὰ περισσοτέρας ὠφελείας παρέχοντα.

Αἱ καρδίαι τῶν τέκνων τοῦ Δαγγλῆ ἐπαλλοι σφοδρότατα, λέξιν ὅμως αὐτὰ δὲν εἶπον

καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἔμενον προσηλωμένοι κατὰ γῆς.

— Ἐπειδὴ δὲ τὰ πλούτη εἶναι τὸ ἀσφαλές-  
στερον ἐχέγγυον τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας,  
ἀν καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι ἔχουσιν ἀντίθετον  
περὶ τοῦτου γνώμην, προετίμησα νυμφίους  
πλουσίους, τοὺς πλουσιωτέρους ἀναντιρρόητως  
τῆς ἐπαρχίας, ἴσως δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ νομοῦ,  
καὶ τὸ γένος ἐπιφανεστάτους· τὰ πάντα ἐτε-  
λείωσαν κατ'εὐχὴν τὰ δὲ προικοσύμφωνα συν-  
ταχθέντα ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου Ἰωάννου  
Γρηλλοῦ θέλουσιν ὑπογραφῇ σήμερον παρὰ  
τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Καὶ σὺ μὲν Θη-  
ρεσία μου θὰ ὑπανδρευθῇς τὸν κύριον Μιχαὴλ  
Βονρεπώ, εἰς σὰς δὲ, κύριε, ὁ περιφανὴς μαρ-  
κήσιος Κορνελλᾶνος προσφέρει σύζυγον τὴν  
θυγατέρα αὐτοῦ.

Ὁ Δαγγλῆς προσεδόξα ἀσθενῇ ἀντίστασιν  
καὶ ἡτοιμάζετο νὰ καταβάλῃ αὐτὴν διὰ τοῦ  
δεσποτισμοῦ του, δὲν ὑπέθετεν ὅμως ποτὲ  
ὅτι θὰ φέρουν τοιοῦτον ἀποτέλεσμα οἱ λόγοι  
του. Ἡ Θηρεσία ἡμιθανὴς ἐξ ἀπελπισίας  
κατέπεσεν ἀναυδός, καὶ χεῖμαρρος δακρύων  
κατέβρεξε τὰς ὠχρὰς αὐτῆς παρειάς· ὁ δὲ  
Βίκτωρ συγκινηθεὶς πρὸς τὴν θλίψιν τῆς ἀ-  
δελφῆς του, ἣν ἰδιαζόντως ὑπερηγάπα, προ-  
σεπάθει διὰ παραμυθητικῶν λόγων νὰ τὴν  
ἐνθαρρύνῃ καὶ ἐθλίβεν ἐμπαθῶς τὰς καταψύ-  
χρους αὐτῆς χεῖρας. Ὁ Δαγγλῆς, καθὼς λίαν  
δξύνους καὶ ἔμπειρος τῶν ἀνθρωπίνων, ἐνόη-  
σεν εὐκόλως ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ δὲν εἶχε  
τὴν καρδίαν ἐλευθέραν, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἐπὶ-  
γαζεν ἡ ἀπελπισία αὐτῆς· ὅθεν κατὰ τὴν μέ-  
θοδον τῶν πατέρων μας, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι  
ἡ βία πάντοτε καὶ πάντοτε εὐδοκίμεῖ, ἀπεφά-  
σισε διὰ τοῦ φόβου νὰ δαμάσῃ τὴν καρδίαν  
τῆς θυγατρὸς του, δι' ὃ ἀνεβόησεν ὀργίλως·  
— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ κωμωδία, σὲ παρακαλῶ;  
πόθεν ἡ σιωπὴ καὶ τα δάκρυα; ... Θηρεσία  
ἀποκρίθητι ἀμέσως!

Ἡ Θηρεσία ἐπλησίασε τὸ μανδῆλιον εἰς  
τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ δάκρυα ἠῤῥησαν, ἀλλ' ἐ-  
τήρησε σιγὴν.

— Σὲ διατάσσω νὰ ὁμιλήσῃς! ὑπέλαβεν ὁ  
μοίραρχος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξήστρα-  
ψαν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Βλέπετε, πάτερ μου, πολὺ καλὰ ὅτι δὲν  
δύναται νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν ὁ Βίκτωρ ὑποτρε-  
μούσῃ φωνῇ.

— Σιώπα, κύριε, ὅταν σὲ ἐρωτῶσι, τότε  
μόνον ν' ἀποκρίνῃσαι!

— Ἀποκρίνομαι ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ἀ-

πῆντησεν ὁ Βίκτωρ προσπαθὼν νὰ φανῇ γα-  
λήνιος, διότι αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ  
ὡς ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς συγκινήσεως.

— Τί χρειάζονται αἱ πομπώδεις αὐταὶ φρά-  
σεις, κύριε φιλόσοφε;

— Δὲν εἶναι φράσεις, πάτερ μου, ἀλλὰ  
πράγματα, ὡς βλέπετε.

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, δὲν βλέπω εἰμὴ καμώ-  
ματα συνήθη εἰς ὅλας τὰς νέας, ὅταν πρόκη-  
ται νὰ ἐξασφαλίσωσι διὰ τοῦ γάμου τὸ μέλ-  
λον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν των.

— Ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ ἐκφέρω γνώμην,  
σὰς λέγω, πάτερ μου, ὅτι οὐδεμία τῶν θυ-  
σιαζομένων οὕτω γυναικῶν εὐρίσκει τὴν παρὰ  
τῶν γονέων ὑποσχομένην εὐδαιμονίαν!

— Αὐταὶ εἶναι φράσεις μυθιστορικαί, καὶ  
ἀνόητα συμπεράσματα, εἶπεν ὁ μοίραρχος  
ἀνακινῶν τοὺς ὤμους, καὶ δὲν εἶμαι τρελλός  
ν' ἀκούω τοιαῦτα ληρήματα... Σὲ προτρέπω  
ν' ἀναγνώσῃς τοὺς κώδικας, τοὺς ὁποίους  
οὐδέποτε ἤνοιξες, καὶ νὰ ἐτοιμασθῇς νὰ ὑπά-  
γωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μηστῆς σου, ὅπου  
μᾶς περιμένουσι πρὶν νυκτώσῃ.

— Ὅμιλεῖτε, πάτερ μου, σπουδαίως; ...

— Τί θὰ εἰπῇ, ἂν ὁμιλῶ σπουδαίως;

— Ἀμφίβαλλον, διότι αἱ μετὰ τῆς κυρίας  
Κορνελλᾶνου σχέσεις μου εἶναι λίαν περιω-  
ρισμέναι.

— Εἰς τὰ συνοικέσια δὲν ἀπαιτοῦνται γνω-  
ριμίαι, ἀλλ' ἀπλῶς καλοὶ συνδυασμοί.

— Ἡ κάλλιον, συνδυασμοὶ συμφέροντες  
εἰς τοὺς γονεῖς, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν  
εἶναι τὸ αὐτό· πρὸ πάντων ὅμως ἐκπλήττο-  
μαι, πῶς ὁ κύριος Κορνελλᾶνος, γνωρίζων  
ποῖαν ἰδέαν ἐσχημάτισε περὶ ἐμοῦ ἐν τῇ κα-  
λοκάγαθίᾳ αὐτῆς ἡ ὑψηλὴ περισπῆ, ἀποφα-  
σίζει νὰ μοὶ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.

— Ἀπῆντησα, κύριε, ὄχι ὀλίγας δυσκολίας  
εἰς τὸ νὰ τὸν καταπείσω!

— Ἄν ἔχῃ οὕτω, πάτερ μου, ἡ λύπη μου  
εἶναι ἐλαφροτέρα.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ...

— Θέλω νὰ εἶπω ὅτι δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη  
νὰ νυμφευθῶ.

— Τί εἶπες; ἐπανάλαβε, διότι δὲν ἤκουσα,  
εἶπεν ὁ Δαγγλῆς ἀνασκιρτήσας, ὡς λέων  
πληγείς.

— Εἶπον, πάτερ μου, ὑπέλαβεν ὁ νέος εὐ-  
σεβάστως μὲν ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικῶς, ὅτι  
εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ γάμος  
αὐτός.

— Ἄ! Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ μοίραρχος, κυττά-

ζων τὰ τέχνα του, ἔχομεν λοιπὸν καὶ οἰκιακὰς συνωμοσίας, ἀνταρσίας! τὰ τέχνα ἀπειθοῦσιν ἀναφανδὸν εἰς τὸν πατέρα! Καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐγὼ θὰ γίνω παράδειγμα ἀπειθαρχίας! μάθετε ὅτι, ὅσakis διατάττω θέλω νὰ ὑπακούωμαι. Ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μετὰ ἓνα μῆνα, ἀλλὰ τώρα θὰ γίνῃ πρὸς τιμωρίαν σας μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Τρέχω ἀμέσως εἰς τὴν ἐπισκοπὴν νὰ λάβω τὰς ἀναγκαιοῦσας ἀδείας καὶ τὴν προσεχῇ δευτέραν θὰ γίνῃ ἡ τελετὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου, εἴν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, θὰ σὰς σύρω διὰ τῆς βίας καὶ ἀπὸ τὰ μαλλιά μάλιστα....

— Πάτερ μου, ὑπέλαβεν ὁ Βίκτωρ, τρέμων σύσσωμος ὑπὸ συγκινήσεως, ἐνθυμηθῆτε ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὅχι εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὅτι ἐδῶ οὔτε οἱ φυσικοὶ οὔτε οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς γονεῖς νὰ μεταχειρίζωνται τὰ τέχνα των ὡς ἀνδράποδα.

— Καὶ ἐγὼ σὲ διαβεβαίω ὅτι ἀπόφασιν ἔχω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κυβερνῶ τὰ τέχνα μου διὰ τῆς μάστιγος.

— Ἀλλ' ἂν ἡ μάστιξ δὲν ἐπαρκῇ;..

— Τότε μὲ αὐτὰ, ἀνέκραξεν ὁ μοίραρχος μαινόμενος, καὶ ἀναπηδῆσας ἤρπασε τὰ πιστόλιά του.

Ἡ Θηρεσία ἔδραξεν ἐν ἀγωνίᾳ τὰς χεῖράς του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ γοερῶς· ἀλλ' ὁ Βίκτωρ διατελὼν ἀείποτε ἀπαθὴς,

— Γνωρίζω τὰ πιστόλια αὐτὰ, εἶπε, δις ἤγγισαν τὸ στήθος τῆς μητρός μου!

Ὁ μοίραρχος ἄγριον μυκηθμὸν ἀφῆσας, ὥρμησε κατὰ τοῦ υἱοῦ του· ἀλλὰ βλέπων ὅτι αὐτὸς δὲν ἐδεῖλιά ἄλλὰ προσέβλεπε μετ' ἀπεριγράπτου στοργῆς τὴν εἰκόνα τῆς μητρός του, ἐφρικίασεν, ἔρριψε κατὰ γῆς τὰ ὅπλα καὶ ἔφυγεν ἀφοῦ ἔκλεισε βιαίως τὴν θύραν ἐξερχόμενος.

Ἡ Θηρεσία λαβοῦσα τὰ χαμαὶ κείμενα πιστόλια καὶ ἀποθέσασα αὐτὰ εἰς τὸν σύρτην τοῦ γραφείου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐκλείδωσε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐπλησίασεν ὕστερον τὸν ἀδελφόν της, διαμένοντα πάντοτε ἀκίνητον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

— Βίκτωρ, εἶπε θλίψασα τὴν χεῖρά του, σ' εὐχαριστῶ ὅτι μὲ ὑπερασπίσθης, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ τὸν παροργίσῃς, διότι ὁ πατήρ μας εἶναι τῶντι ἀγαθώτατος ἄνθρωπος, ὅταν δὲν παραφέρηται ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

— Ἀφες αὐτὰ, Θηρεσία, ἡ κὰν σεβάσθῃτι

τὴν εἰκόνα τῆς μάρτυρος ταύτης, ἥτις ἀπέθανε συνεπείᾳ τῶν βιαιοπραγιῶν του!

— Ναί, ἀλλὰ σὺ πάλιν, ἀδελφέ μου, διατί νὰ τοῦ τὸ ἐνθυμίσῃς; αἱ ἐπιπλήξεις σου δυστυχῶς δὲν μεταβάλλουσι τὰ παρελθόντα παρὰ μόνον ἀναξέουσι πληγὴν, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ θάνατος θὰ ἐπουλώσῃ.

— Ἐξέλθωμεν τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ δωματίου καὶ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἰδικόν σου, Θηρεσία, διότι ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ ὁμιλήσω· ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς μορφῆς τόσῳ μὲ ταράττει, ὥστε ἀδιακόπως μοὶ ἐπέρχονται εἰς τὸν νοῦν ἰδέαι κακαί, καὶ μοὶ διαφεύγουσι τῶν χειλέων λέξεις, τὰς ὁποίας, ὁμολογῶ, δὲν πρέπει υἱὸς ποτὲ νὰ προφέρῃ.

Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεάνιδος καὶ ἐκάθισαν πλησίον ἐνὸς παραθύρου, σιωπῶντες ἀμφοτέροι. Καὶ ἡ μὲν Θηρεσία προσεποιεῖτο ὅτι θεᾶτο τοὺς διαβάτας, ὁ δὲ ἀδελφὸς τῆς ἔβλεπε χωρὶς νὰ βλέπῃ τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα ἀντικρὺ κειμένου καταρράχτου. Ὁ Βίκτωρ τέλος συνελθὼν ἐκ τῆς ὀνειροπωλήσεώς του, εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του·

— Θηρεσία, κύτταξέ με κατὰ πρόσωπον!

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἐκινήθη, ἀλλὰ κατεκοκίνισε.

— Ἐμάντευσα λοιπὸν, ὑπέλαβε μικρὸν σιγῆσας, τὸ αἴτιον τῆς πρὸς τὸν ταμίαν ἀποστροφῆς σου;

Ἡ Θηρεσία εἰς ἀπόκρισιν ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Τώρα μίαν ἐρώτησιν θὰ σοὶ ἀποτείνω, ἀδελφῇ μου· ὁ νέος ὁ τυχὼν τῆς συμπαθείας σου, εἶναι ἀντάξιός τῆς οἰκογενείας μας;

— Ναί, εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐντόνως.

— Ὁμνύεις;

— Ὁμνύω εἰς τὴν ἄσπilon τιμὴν μας.

— Ἀρκεῖ· ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ μοῦ εἰπῇς τὸ ὄνομά του, διότι εἶναι ἑναυλοὶ ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα μου οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς μητρός μας... «Βίκτωρ, μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς τόσον ἀσθενοῦς ὥστε μόνῃ ἡ καρδίᾳ μου τὴν ἤκουσεν, εἶσαι ἀκόμη παιδίον, ἀλλ' ὅταν ἀνδρωθῇς ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς παρὰ τῇ ἀδελφῇ σου καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζῃσαι ὅσῳ καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς!»

— Πόσον καλὴ ἦτον ἡ ταλαίπωρος μήτηρ! εἶπεν ἡ Θηρεσία καταπνίγουσα τοὺς ὀλολυγμούς της.

— Τὴν ἱερὰν αὐτὴν παραγγελίαν, ἀγαπητῇ μου ἀδελφῇ, δὲν τὴν λησμονῶ, καὶ θὰ σὲ

προστατεύσω καθ' οὗ τινος δήποτε, καὶ κατ' αὐτοῦ μάλιστα τοῦ πατρός μου. Μὴ ἀνησυχῆς λοιπὸν παντάπασι περὶ τοῦ προκειμένου γάμου, διότι δὲν θὰ ἀνεχθῶ νὰ θυσιασθῇς χάριν τοῦ γελοίου Βονρεπῶ.

— Ἡ Θηρεσία ἀπομάξασα τὰ δάκρυά της, ἐνηγαλίσθη τὸν ἀδελφόν της, ὕστερον δὲ κύπτουσα πρὸς τὸ οὖς του.

— Νὰ μαντεύσω καὶ ἐγὼ τώρα, ἐπιθύρισε προσμειδίῳσα, τὸ αἶτιον τῆς ἀρνήσεώς σου;..

— Δὲν ἀγαπῶ παντάπασι τὴν κυρίαν Κορνελλάνου, ἔσπευσεν εἰπὼν ὁ Βίκτωρ.

— Θὰ τὴν ἡγάπας ὅμως ἐὰν ὡμοιάζε τὴν...

— Ποίαν;

— Τὴν φίλην μου, τοῦ Μιλλώ...

— Τὴν κυρίαν Δαλλιέ;

— Ἄ, Βίκτωρ, μὴ ἀρνηθῇς! ἀνέκραξεν εὐθύμως ἡ νέα κόρη, διότι θὰ σὲ διαψεύσῃ ἡ σφοδρότατα πάλλουσα καρδιά σου!

— Φεῦ! Τίς οἶδε ποῦ θὰ μὲ παρασύρῃ τὸ ὀλέθριον αὐτὸ πάθος;

— Εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἀναμφιβόλως! Ὁ μαρινώδης παράφρων δὲν ἔχει ζῶν, ὁ ἱατρός Δελσὼλ ἀπεφάνθη μάλιστα χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου, ὅτι ἐντὸς ἑξ τῶ πολὺ μηνῶν ἀφεύκτως ἡ κυρία Δαλλιέ θὰ χρηρεύσῃ.

— Καὶ ἐὰν ἐπέλθῃ τὸ εὐκαταῖον τοῦτο δυστύχημα, νομίζεις τάχα ὅτι ἡ Δαλλιέ θὰ ἐνθυμηθῇ τὸν ἀδελφόν σου;

— Ναι, φίλτατε Βίκτωρ.

— Τίς οἶδε;

— Ἐγὼ, ἀδελφέ μου! αἱ συμμαθήτριαι μου στικὰ δὲν φυλάσσουν ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ἂν δὲν ἐφοβούμην μὴ ἀλαζονευθῇς...

— Λέγε, ἀδελφὴ μου, σὲ ἐξορκίζω!

— Ἄς σοὶ τὸ εἶπω λοιπόν! Ἡ Δαλλιέ δὲν εἶναι ἀδιάφορος πρὸς σέ.

— Πρὸ τοῦ γάμου της, σύμφημι, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα.....

— Πόσον σέις οἱ ἄνδρες εἴθε ἀδικοί! Νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι σφάλλεις μεγάλως ἀμφιβάλλων;...

— Ἀν κατορθώσῃς τοῦτο, θὰ μὲ καταστήσῃς εἰς ἑπακρον εὐδαίμονα.

— Ἴδου τί μοι ἔδωκε χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ μὴ σοὶ τὸ δείξω!..

— Εἶναι ἡ εἰκὼν της...

— Τῇ ὁμοιάζει;

— Ἀδελφὴ μου, φιλιτάτη μου Θηρεσία! δὲς μοι αὐτὸν τὸν θησαυρόν!

— Ἀλλ' ἐπὶ συμφωνίᾳ, ὅτι θὰ μοὶ τὴν ἀπο-

δώσῃς.

— Ναι, εἶπεν ὁ Βίκτωρ, ἀρπάζων τὸ εἰκονισμάτιον· ἀλλὰ πρὸς ἀνταμοιβὴν θὰ σὲ ἀσπασθῶ!

— Καὶ ὕστερον;

— Ὑστερον θὰ ὑπάγω ἀμέσως νὰ ἀναγγείλω εἰς τὸν Βονρεπῶ ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζω τὰ σχέδιά του, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ παραιτηθῇ πάσης ἀπαιτήσεώς.

— Ὑπαγε, ἀδελφέ μου, καὶ ἀφοῦ τελειώσῃς νὰ ἔλθῃς διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης, ἥτις μὲ περιμένει σήμερον μετὰ μεσημβρίαν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ φίλη;

— Λουκίλη Δαλλιέ.

— Ἄ, Θηρεσία, Θηρεσία, φοβοῦμαι μὴ μοὶ ἐπέλθῃ δυστύχημα, διότι πρῶτην φοράν σήμερον μοὶ συμβαίνει διὰ μιᾶς τοσαύτης εὐτυχίας! εἶπε καὶ ἔφυγεν ἔσπευσμένως.

## VI.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΒΟΝΡΕΠΩ.

Ὁ κύριος Μιχαὴλ Δερετῶν, ἀρχὼν τοῦ Βονρεπῶ, ἀφοῦ λουκουλικῶς προεγευμάτισεν, ἀνεπαύετο ἐντὸς εὐρέος θρονίου, ἀναλαμβάνων ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν κινδύνων τῆς προτεραιίας. Νωχελῶς ἐξηπλωμένος καὶ ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἐκύτταξε διὰ τῶν ὕαλων τοῦ παραθύρου τὰ ἐκτὸς ἀντικείμενα, καὶ γλυκὺς ὕπνος ἐπολιόρκει τὰ βεβάρημένα μέλη του ὅτε σφοδρῶς ἡ ἑξω θύρα ἐκρούσθη. Ὁ πολὺσαρκος Μιχαὴλ ἤρξατο καταναθεματίζων τὸν ἀδιάκριτον ὅστις παρακαίρως ἤρχετο νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε διατάξῃ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ μὴ ἀφήσωσι κανένα νὰ εἰσέλθῃ, καθυστάσας πάλιν καὶ τεντωθεὶς κατὰ μήκος καὶ πλάτος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ θρονίου του, καὶ χασμηθεὶς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' αἰφνης κρότος προσεγγιζόντων βημάτων ἠκούσθη ἐκ τῶν διαδρόμων τοῦ σιωπηλοῦ μεγαρου· τότε ὁ φίλος πραγματικῶς θορυβηθεὶς προέτεινε τὸ οὖς καὶ ἤκουσεν ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ καὶ ὀργῇ τὴν φωνὴν τοῦ θαλαμηπόλου του, ὀδηγούντος παρὰ τὴν ῥητὴν διαταγὴν του τὸν ἀδιάκριτον ξένον.

— Ἄ, κατεργάρη, ἐφέλλισε, θὰ σὲ διορθώσω ἐγὼ, νὰ μάθῃς νὰ παρακούῃς...

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰς σκέψεις του, διότι ὁ θαλαμηπόλος ἠνέφξε τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας καὶ ἀναγγείλας στεν-

τωρεία τῇ φωνῇ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βίκτωρος Δαγγλῆ, ἀπεσύρθη ἀμέσως φρονίμως ποιῶν. Ὁ δὲ Βονρεπὼ ἀκούσας τὸ ἀναγγελλθὲν ὄνομα ἐξεπλάγη καὶ προσεπάθει, πλὴν εἰς μάτην, νὰ μαντεύσῃ τὸ αἴτιον τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ἐπισκέψεως· ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶ ὄντι τῆς κοινωνικῆς θέσεως, τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἔξεων ἀμυδρῶς καὶ ἐκ φήμης ἐγνώριζε τὸν υἱὸν τοῦ φίλου του· δις μόνον εἶχε συνομιλήσει μετ' αὐτοῦ, ἤκουε δὲ παρὰ τοῦ κόσμου ὅτι ἦτο χαρτοπαίκτης καὶ ἄσωτος. Ὁ Βίκτωρ ἔλυσεν ἀμέσως τὴν ἀπορίαν.

— Κύριε Βονρεπὼ, εἶπεν εὐτόλμως, σὰς ἐκπλήττει ἴσως ἡ ἐπίσκεψίς μου;

— Ἀπαγε, νέε μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ ταμίας προσποιούμενος, τοῦναντίον χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω, ἂν καὶ ἀγνοῶ τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Ἀμέσως τὸ μανθάνετε, κύριε, διότι δὲν εἶμαι φίλος τῶν περιφράσεων· ὁ πατήρ μου μοι ὠμίλητε σήμερον περὶ τῶν ἀφορώντων τὴν ἀδελφὴν μου σχεδίων σας.

— Ἐξαίρετα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ φιλόργυρος Μιχαήλ, ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας καὶ ἔρχεται νὰ δανεισθῇ χρήματα· ἀλλ' ἄς περιμένη.

— Ἀληθεύει, κύριε, ὅτι σκοπὸν ἔχετε νὰ τὴν νυμφευθῇτε;

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, νέε μου φίλε, καὶ χαίρω ὅτι θὰ συνάψω συγγένειαν...

— Εὐτυχῶς δὲν συνήφθη, οὐδὲ θὰ συναφθῇ ποτέ!

— Τί εἵπετε; ἠρώτησεν ὁ Βονρεπὼ, ἀνοίγων μεγάλους ὀφθαλμούς, ὡς μὴ ἐννοήσας.

— Εἶπον, κύριε, ὅτι εἶναι γελοιωδέστατον νὰ σκέπτεσθε περὶ γάμου εἰς τοιαύτην ἡλικίαν.

— Πῶς; πῶς;

— Ὅλος γελοῖον, κύριε, καὶ ἂν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συγγενεύωμεν...

— Τί θὰ ἐκάμνετε τότε; ἠρώτησεν ὁ Βονρεπὼ εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

— Θὰ ἔκαμνα ὅ,τι ἤλθα νὰ πράξω τόρα, δηλαδὴ νὰ σὰς ἀπαγορεύσω ῥητῶς τὸ τοιοῦτον.

— Νὰ ἀπαγορεύσητε, ἐμὲ ν' ἀπαγορεύσητε! Διάβολε! Ἀπαγορεύσεις μόνον παρὰ τοῦ βασιλέως δέχομαι!

— Ἀ, ἔχομεν καὶ ἀπὸ αὐτά! τόσῳ καλῆτε-ρα, κύριε, διότι μοὶ ἀρέσκουσι τὰ καθαρισμένα καρύδια, εἶπεν ὁ Δαγγλῆς καλυπτόμενος τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ πύλου.

— Τί μελετᾶτε νὰ πράξητε, κύριε, ἠρώτησε πάραυτα ὁ Βονρεπὼ, ἐρυθρὸς ἐκ ταραχῆς καὶ φόβου γενόμενος.

— Νὰ σὰς βιάσω νὰ μονομαχήσωμεν, ἐὰν θέλητε νὰ φανῇτε εὐγενὴς, καὶ νὰ σὰς φονεύσω.

— Ἄνθρωποι προβεβηκότες ὡς ἐγὼ δὲν μονομαχοῦν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε μὲ τοὺς τρελλούς.

— Ὅταν δὲν θέλουν νὰ μονομαχήσωσι, δέρονται, κύριε.

— Πῶς! θὰ τολμήσητέ ποτε νὰ...

— Θὰ σὰς ραβδίσω μέχρις αἵματος ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, καὶ μετὰ τοῦ πατρός μου μάλιστα ἐὰν σὰς τύχῃ συμβαδίζοντα.

Ὁ Βίκτωρ ἦτο ἐκ τῶν νέων ἐκεῖνων, τοὺς ὁποίους τίποτε δὲν ἀποδειλῆ, δι' ὃ ὁ Βονρεπὼ, φοβηθεὶς μὴ πραγματοποιήσῃ παραχρῆμα τὴν ἀπειλὴν του ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἐπικαλούμενος βοήθειαν, καὶ ἀμέσως οἱ ὑπηρέται προσέδραμον· ἀλλ' ὁ Βίκτωρ ἀτάραχος διαμένων καὶ ὡς ἂν μὴ ἦσαν καὶ ἄλλοι παρόντες, ὕψωσε τὴν ράβδον του καὶ εἶπεν ἀτάραχος πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ τρόμου ἀπολιθωθέντα Βονρεπὼ,

— Μάθε, κύριε, ὅτι ἀπόφασιν ἔχω, ἂν δὲν παραιτηθῇς τῶν ἀξιώσεών σου, νὰ σοῦ κατασυντρίψω μὲ τοῦτο τὰ ὀστά.

— Ἠκούσατε τί εἶπεν! ἐτρχύλισεν ὁ Βονρεπὼ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης, ἀφοῦ ὁ Βίκτωρ ἀπῆλθε, βλέπετε, προδότηι, εἰς ποίους κινδύνους μὲ ἐκθέτετε διὰ τῆς ἀπειθείας σας; Τρέξατε ἀμέσως, κλείσατε θύρας καὶ παράθυρα, καὶ θέσατε παντοῦ μοχλοῦς· ὕστερον νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπὸ σὰς νὰ προσκαλέσῃ εἰς ἐπικουρίαν τοὺς φύλακας τοῦ ἀλαταποθηκαρίου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, αὐθέντα, νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου; ἠρώτησεν ὁ θαλαμηπόλος Λαπίερος, ὅστις κατὰ τὴν ἀνδρίαν δὲν καθυστέρει τὸν κύριόν του.

— Ἐπρεπε νὰ σὲ διώξω ἐγὼ τόρα, ἀντὶ νὰ κάθημαι νὰ σὲ ἀκούω, χαμένε, διότι σὺ τὰ πταίεις ὅλα, σὺ ἔφερες αὐτὸν τὸν διαβολάνθρωπον μέσα! Ἀλλ' ἄς ἦναι, λέγε ν' ἀκούσωμεν.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, αὐθέντα, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ περιέμενα νὰ νυκτώσῃ, καὶ ἀμέσως τότε θὰ τὸ ἔκοπτα λάσπη μὲ τὰ τέσσαρα εἰς τὸ χωριό σας.

— Καὶ νὰ γίνω ὁ περὶ-γελῶς τοῦ κόσμου! σιώπα, δειλέ!

— Μήπως δὲν θὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ χειρό-

τερα όταν σὰς ξυλοφορτώσῃ καὶ σὰς κάμῃ ἰσως καὶ κομμάτια;

— Καὶ ἔχεις τὴν ιδέαν ὅτι θὰ τολμήσῃ ποτέ;  
— Ἀπὸ αὐτὸν ὅλα νὰ τὰ φοβῆσθε, εἶναι, καθὼς εἶπετε πρὸ ὀλίγου, ἐνσαρκωμένος διὰ βολος!

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ Βονρεπὼ παραφόρως, ἂν δὲν ἔχῃς σὺ τόσῃν γενναιότητα, ὥστε νὰ προστατεύσῃς τὴν ὑπαρξίν τοῦ κυρίου σου, θὰ μὲ προστατεύσουν τοῦλάχιστον οἱ φύλακες τοῦ ἀλαταποθηκαρίου.

— Ἄμα μάθωσι περὶ τίνος πρόκειται δὲν θὰ ἔλθουν, ἀπεκρίθη ὁ Λαπιέρος ἀνακινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Τί νὰ κάμω λοιπόν; νὰ ἀφήσω νὰ μὲ σφάξῃ αὐτὸς ὁ κακοῦργος;

— Νὰ φύγωμεν εἰς τὸ χωριό, αὐθέντα.

— Νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν διάβολο!

Τὸ μικρὸν γερόντιον, ὁ Λαπιέρος, ἐξῆλθεν τοῦ δωματίου νεύων καὶ μὲρφάζων θλιβερῶς πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας, ἄφησε δὲ τὸν αὐθέντην του εἰς σύγχυσιν ἰδεῶν καὶ εἰς στενοχωρίαν ἀπερίγραφτον. Ὁ Βονρεπὼ, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπεδοκίμαζε, δὲν εὗρισκεν ὅμως ὅλως διόλου ἀνοήτους τὰς συμβουλὰς τοῦ ἐξ ἀπορρήτων του, καὶ ἐὰν ὑπῆκουεν εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ φόβου του, θὰ ἐτρέπετο ἀμέσως εἰς φυγὴν, ἀλλὰ τὸν κόσμον τί τὸν κάμνεις; αὐτὸς λοιπὸν ὁ καταχθόνιος σεβασμὸς τοῦ κόσμου ἀνεχαίτιζε κάπως τὸν Βονρεπὼ καὶ δὲν τὸν ἄφηνεν ἐλευθερὸν νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς σωτηρίας του. «Ἐ, κύριε Βονρεπὼ, ἐψιθύριζε μυστηριώδης φωνὴ εἰς τὸ οὖς του, πρόσεχε, ἀνανδρα ἔργα μὴ κάμνης· μέχρι τοῦδε ὡς δειλὸν μόνον οἱ φίλοι σὲ ἐγνώριζον, ἀλλ' ἐὰν ἡ φήμῃ αὕτη διαδοθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν, χάνεις τὴν θέσιν σου, φίλτατέ μου, διότι δὲν θὰ ἀνεχθῶσι παντάπασι οἱ συνάδελφοί σου, οἵτινες εἶναι ἅπαντες εὐγενεῖς καὶ παλαιοὶ στρατιῶται νὰ συνυπηρετῶσι μετ' ἀνθρώπου, ὅστις, ἂν καὶ ἰππότης, φεύγει ὅμως ὅταν ἰδῇ ξίφος ἢ ραβδίον! Δὲν συλλογίζεσαι αὐτὰ ὅλα, Μιχαήλ; ποῦ τρέχεις; πρέπει νὰ μείνῃς.»

— Νὰ μείνω, καὶ ὕστερον; ἂν μοῦ τὰς βρέξῃ, ἂν μὲ φονεύσῃ; ἀνταπεκρίνετο ὁ Βονρεπὼ εἰς τὴν μυστηριώδη φωνήν. Ὅχι, δὲν συμφέρει, ὁ Λαπιέρος ἔχει δίκαιον, μένων θὰ πάθω χειρότερα. Ἀνάθεμα, τρεῖς ἀνάθεμα εἰς ἐκεῖνον ὅστις πρῶτος μοὶ ὠμίλησε διὰ γάμους καὶ μὲ ἔβαλεν εἰς τοιαύτην φωτιάν.

Κρότος πάλιν βημάτων διέκοψε τὸν Βονρεπὼ.

— Κύτταξε τοὺς κατηραμένους! δὲν ἀκούουν κανένα, διελογίσθη ὁ Βονρεπὼ, πῦρ πνέων καὶ μανίαν, τοὺς διέταξα νὰ μὴ ἀφήσωσι ψυχὴν ζῶσαν νὰ εἰσέλθῃ, ἐκτὸς τοῦ ἀρχιφύλακος τοῦ ἀλαταποθηκαρίου, καὶ ἂν δὲν ᾔναι αὐτὸς θὰ τοὺς διώξω ἀμέσως ὅλους.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Λαπιέρος μὲ φωνὴν βραχνὴν ὑπὸ φόβου ἀνῆγγειλεν «Ὁ λοχαγὸς Στανίσλαος Λεζίνσκης.»

Ὅταν ὁ Μιχαήλ εἶδε τὸν γίγαντα Πολωνόν καὶ τὸ σοβαρὸν καὶ σκυθρωπὸν αὐτοῦ πρόσωπον καλὸν δὲν προσωινίσθη, διὰ τοῦτο ἔρριψε κατὰ τοῦ Λαπιέρου βλέμμα φλογερὸν, ἀλλ' ἐκεῖνος κινῶν τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐξῆλθεν ἀφήσας αὐτὸν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἀμέσως ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν.

— Κύριε ταμία, εἶπεν, ἦλθον νὰ σὰς ἐρωτήσω κατὰ πόσον ἀληθεύουσιν ὅσα πρὸ ὀλίγου ἤκουσα. Καὶ μὴ ἀναμείνας ἀπόκρισιν, ἀμέσως προσέθεσεν ἀποτόμως — Σκοπεύετε τῶνόντι νὰ νυμφευθῇτε τὴν κυρίαν Δαγγλῆ;

Ὁ ταλαίπωρος Βονρεπὼ, εὐρεθεὶς ὅλως ἀπαράσκευος πρὸς τοιαύτην ἀπρόοπτον ἐρώτησιν, διότι δὲν ὑπωπτεύθη ποσῶς τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ λοχαγοῦ, ἐτραύλισε λέξεις τινὰς ὁμολογῶν τρόπον τινα τὸ πρᾶγμα.

— Ἐξαίρετα, ὑπέλαβεν ὁ Στανίσλαος, καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ συμβολαιογράφος συντάσσει τὸ προικοσύμφωνον, ἂν δὲν ἀπατῶμαι; — Ὁ Βονρεπὼ κατένευσε.

— Τότε λοιπὸν θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ συνοπογράψω καὶ ἐγὼ ἀναμφιβόλως; εἶπεν ὁ Πολωνὸς ἐμπαικτικῶς, πάραυτα δὲ προσέθηκεν, ἰδοὺ τὸ κονδύλιόν μου καὶ ἔδειξε τὸ ξίφος του.

Ὁ Βονρεπὼ ἔξω φρενῶν ἐστράφη πρὸς τὸ σήμαντρον, ἀλλ' ὁ γίγας Πολωνὸς προλαβὼν ἔστη ἐνώπιόν του καὶ εἶπεν·

— Ἄς λείψωσιν οἱ θόρυβοι εἴμεθα ἀντίζηλοι καὶ ἐπομένως εἰς τῶν δύο ἀνάγκη νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπειδὴ δὲ ὁ Πολωνὸς πώποτε δὲν ὑποχωρεῖ, θὰ μονομαχήσωμεν μέχρι θανάτου.

— Θὰ μονομαχήσητε, κύριε, μόνος σας, διότι ἐγὼ μήτε σὰς ἐβλαψα μήτε ἱκανοποίησιν σὰς ὀφείλω.

— Οὕτω φρονεῖτε σεῖς, ὅχι ὅμως καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῇτε παντάπασι.

— Πῶς νὰ μὴ ἀνησυχῶ;

— Βεβαίως, διότι αὐτὰ εἶναι ζητήματα λυόμενα συνήθως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— Μὴ σπεύδετε, σὰς παρακαλῶ, ἐπιθυμῶ πρότερον νὰ σκεφθῶ.

— Τὸ συμβόλαιον θὰ ὑπογραφῇ εἰς τὰς ὁκτώ, ἀνταπήντησεν ὁ Στανίσλαος ἐξάγων τὸ ὥρολόγιόν του, εἰς τὰς ἑξ ἑξαιρέτως σὰς περιμένω εἰς τὸν παρὰ τοὺς Καρμηλίτας χάνδακα τὸ μέρος ἐκεῖ εἶναι ἔρημον καὶ δασῶδες καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

— Ὡ περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, εἶπε λίαν ζωηρῶς ὁ Βονρεπῶ.

— Εἰς τὰς ἑξ ἑξαιρέτως σήμερον ἐπαναβλεπομεθα!

Ὁ Βονρεπῶ τὸν συνάδεδυσε μέχρι τῆς θύρας, καὶ βεβαιωθείς ἐκ τοῦ κρότου τῶν βημάτων του ὅτι ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἐξέβαλε στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

— Πήγαινε, πήγαινε νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὰς ἑξ τῆς ἐσπέρας, κεφάλ' ὅπου τὸ ἔχει!.. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ λάβωμεν δραστήρια μέτρα καὶ πρῶτον μὲν νὰ ἐτοιμάσωμεν τὸ ἀμάξι καὶ νὰ τρέξωμεν καὶ ὅταν ὀχυρωθῶμεν τὸ χωριὸν, τότε σκεπτόμεθα τὰ πράγματα μὲ ψυχρὸν αἷμα. Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἡ κυρία Θηρεσία Δαγγλῆ ἂν καὶ ἔχῃ τὴν κόμην παραπολύ βοστρυχώδη, εἶναι οὐχ ἥττον ὠραία νέα, ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ κινδυνεύσῃ τις τὴν ὑπαρξίν του καὶ νὰ ξιφομαχῇ μὲ τοιοῦτους μαχαιράδες, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ νυμφευθῇ μίαν ἀραπίνα, ὁ Βονρεπῶ θὰ μείνῃ ἀνυμνος, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ καὶ χρόνους πολλοὺς.

Ἐνῷ ὁ Βονρεπῶ ὅλως εὐχαρὶς ἐκ τῶν σχεδίων του, ἡτοιμάζετο νὰ δώσῃ τὰς δεύσας διαταγὰς πρὸς παρασκευὴν τῶν τῆς ἀναχωρήσεως, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Λαπιέρου ὁδηγοῦντος πρὸς αὐτὸν ἄλλον πάλιν ξένον. Ὡ τότε πλεόν ἢ ὑπομονὴ αὐτοῦ ἐξηντλήθη, ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν τὴν ἡνέωξε βιαίως καὶ εὗρέθη κατὰ μέτωπον τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του τοῦ μοιράρχου. Εἰς τὰ σχέδιά του ὁ Βονρεπῶ ἐλησμονήσεν ἐντελῶς τὸν Δαγγλῆ δι' ὃ ἅμα τὸν εἶδε κατεπάγωσε· τὸ δὲ χεῖριστον πάντων ἦτο ὅτι ὁ μοίραρχος μετὰ τὰ πρῶτὰ συμβάντα ἦτο τόσῳ ὠργισμένος ὥστε πρὸς ὅλους ἀποτόμως ἐφέρετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Ἐτρελλάθητε, κύριε Βονρεπῶ; εἶπεν ἅμα τὸν εἶδε.

— Τί ἐπάθετε καὶ φαίνεσθε παρωργισμένους,

φίλτατε κύριε Δαγγλῆ; ἐτραύλισεν ὁ ταμίας ἀπομάσσων τὸ ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος διάβροχον μέτωπόν του.

— Διατάττετε νὰ μοὶ ἐμποδίσωσι τὴν εἴσοδον καὶ ὕστερον μὲ ἐρωτᾶτε;

— Ἡ ἀπαγόρευσις, πιστεύσατέ με, δὲν ἀπέβλεπεν ὑμᾶς...

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν! ἀλλὰ πρὸς τί τοιαῦτα προφυλάξεις; φοβεῖσθε ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ; τί διάβολο καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι γενναῖότερα τὴν ἡμέραν.

— Ἡ φρόνησις οὐδέποτε βλέπει.

— Καλὲ τί φρόνησις, δὲν λέγετε δειλία;

— Ἐστὼ καὶ δειλία! ἀνέκραξεν ὁ Βονρεπῶ θρασυνόμενος.

— Τολμᾶς λοιπὸν καὶ τὸ ὁμολογεῖς; εἶπεν ὁ μοίραρχος.

— Ἦθελον νὰ σὰς ἔβλεπα τί θὰ ἐκάμνετε σεῖς, ἂν εὕρισκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου;

— Τί συνέβη;

— Πρὸς ἑνὸς τετάρτου εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον συνέβησαν πράγματα φορικῶδη καὶ φοβερά.

— Λέγετε, ἄς ἀκούσωμεν.

— Θὰ σὰς τὰ εἶπω ὅλα ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ὄρον, νὰ μοὶ ὀρκισθῇτε δηλαδὴ εἰς τὴν τιμὴν σας ὅτι δὲν θὰ μὲ προδώσῃτε....

— Ὁρκίζομαι. Ὡ τῆς δειλίας σου!

— Σὰς λέγω ὅτι πρόκειται περὶ ζωῆς.

— Περὶ ζωῆς τίνος;

— Τῆς ιδιότητος μου, διάβολε!...

— Καλὰ ἔλεγον ὅτι ἐτρελλάθητε...

— Καὶ πῶς νὰ μὴ τρελλαθῇ τις, φίλε μου, φαντασθῇτε ὅτι εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θέσιν δύο ξιφομάχοι διαβόητοι μοὶ ἠπειλοῦν τὴν ζωὴν!

— Ποῖον ἦτο τὸ αἶτιον τῶν ἀπειλῶν;

— Μοὶ ὑπόσχεθε ἄκραν ἐχεμυθίαν;

— Ναί, ναί, ἐξακολούθει.

— Ὁ γάμος μου ἦτο τὸ αἶτιον!..

— Καὶ τί ἀπήτουν;..

— Ἀπήτουν μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν εἰς χεῖρας νὰ παραιτηθῶ τῶν περὶ γάμου ἀξιώσεών μου.

— Ὑποθέτω πῶς ἀπηντήσατε; δύναμαι ὅμως τοῦλάχιστον νὰ μάθω τί σκοπεύετε τώρα νὰ πράξητε;

— Ἐσχόπευον, ἀπεκρίθη ὁ Βονρεπῶ, ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς κατ' ἐπιφάνειαν γαλήνης τοῦ μοιράρχου, νὰ ἀποσυρθῶ ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ καταιγίς!..

— Αὐτὸ ἐσχόπευες εἰ! Σὲ διαβεβαίω ὅτι ἐὰν σήμερον δὲν ὑπογραφῇ τὸ συμβόλαιον, θὰ δώσης λόγον εἰς πατέρα ἀκαμπτον, τοῦ ὁ-

ποίου προσβάλλεται ἡ τιμή!

— Καὶ ἔπειτα οἱ ἄλλοι; . . . ἠρώτησεν ὁ Βονρεπὼ ὠχρῶν.

— Εἰπέ μοι τὰ δνόματά των καὶ ἀμέσως τοὺς συντρίβω τὰ κρανία!

— Ὁ αὐθέντης δὲν τολμᾷ, εἶπεν αἰφνης ὁ Λαπιέρος, προβάλλων ὀπισθεν τοῦ θρονίου τοῦ ταμία, ἀλλ' ἐγώ . . .

— Σιώπα, ἀθλίε!

— Ὁμίλει! ἀνεβόησεν ὁ μοίραρχος· ποιοὶ τὸν ἠπειλήσαν;

— Ὁ υἱός σας!

— Τὸν κακοῦργον! . . . καὶ ποῖος ἄλλος;

— Ὁ λοχαγὸς τῶν Δραγόνων τοῦ Πολωνικοῦ τάγματος.

— Ὁ λοχαγὸς Στανίσλαος; χαίρω ὅτι ἔμαθον τοὺς σκοπούς του. Κύριε Βονρεπὼ, προσέθηκεν ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν νεκρὸν μᾶλλον ἢ ζῶντα ταμία, ἡρχόμην νὰ σᾶς προτείνω ὀκταήμερον ἀναβολὴν πρὸς ὑπογραφὴν τοῦ συμβολαίου, ἀλλὰ τώρα ὅπως ἤλθον τὰ πράγματα πᾶσαν περαιτέρω ἀναβολὴν θεωρῶ ἀνανδρίαν, δι' ὃ σᾶς περιμένω σήμερον εἰς τὰς 8 M. M. εἰς τὸ κατὰ τὴν πλατεῖαν τῶν Ὀπλων συμβολαιογραφεῖον τοῦ Γρήλλου, πέποιθα δὲ ὅτι θὰ φανήτε ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ.

— Μείνατε ἡσυχος, κύριε μοίραρχε· θὰ ἔλθῃ ἀφεύκτως, εἶπεν ὁ Λαπιέρος καὶ προθυμοποιούμενος ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν δὲν εἶδε τὸ μεστὸν μίσους καὶ ὀργῆς βλέμμα τοῦ Βονρεπὼ, ὅστις εὕρισκετο τὴν ὥραν ἐκείνην μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμωνος.

## VII.

### Η ΚΥΡΙΑ ΔΑΛΛΙΕ.

Ἡ Θηρεσία ὡς καλὴ ἀδελφὴ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχασίν της καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δαλλιέ, ὃ δὲ Βίκτωρ ὅταν ἤλθε νὰ τὴν παραλάβῃ, εὔρε τὰς δύο φίλας καθημένας εἰς τὸν κήπον καὶ συνομιλοῦσας· ἐπειδὴ δὲ ἡ Θηρεσία ἐνθυμήθη ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν κατεπείγουσαν ἀνέβη εἰς τὴν διὰ τριῶν βαθμίων χωριζομένην τοῦ κήπου αἰθουσάν καὶ ἀφῆσε τὴν οἰκοδόμοιν μόνην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ κήπος τῆς Δαλλιέ ἔκειτο εἰς μαγικὴν ὄντως θέσιν, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν περιεχλύζετο ὑπὸ τοῦ Τάρνου, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὅρια εἶχε τὰ κατὰφυτα προχώματα τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν ὁποίων κατέπιπτε μεγαλοπρεπὴς καταρράκτης, ὅλα δὲ ταῦτα ἐπε-

στέφοντο διὰ σαπφειρίνου οὐρανοῦ καὶ ὠραίου φθινοπωρινοῦ ἡλίου.

Ἡ κυρία Δαλλιέ ὅπως ἐκάθητο τὴν ὥραν ἐκείνην, ἔστρεφε τὰ νῶτα εἰς τὸν Βίκτωρα, καὶ ἐφαίνετο παρατηροῦσα τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ νέφη, ἐνῷ ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζε σιωπῶν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐξεφράζε καὶ θλίψιν καὶ εὐδαιμονίαν ἐνταυτῷ.

— Κύριε Βίκτωρ, εἶπε τέλος πάντων ἡ Δαλλιέ διακόψασα τὴν σιωπὴν καὶ ἀπενίζουσα αὐτὸν διὰ τῶν ὠραίων καὶ γλαυκῶν ὀφθαλμῶν της, ποῦ τρέχει ὁ νοῦς σας αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Εἰς τὸν κήπον τοῦ Καύλου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἡ δὲ Δαλλιέ ἐσιώπησεν, ὕστερον δὲ σηκωθείσα ἀποτόμως καὶ λαβοῦσα τὸν βραχιόνά του,

— Ἄς μὴ μένωμεν ἐδῶ, εἶπεν, ἄς ὑπάγωμεν νὰ εὕρωμεν τὴν Θηρεσίαν . . .

— Ἐνθυμεῖσθε τάχα καὶ σεῖς ποτὲ τὸν κήπον ἐκεῖνον;

— Ἐλάτε, κύριε Βίκτωρ, ἐλάτε σᾶς ἐξορρίζω!

— Ναί, ναί, πλὴν ἀφήσατέ με νὰ εἶπω πρότερον μίαν μόνην λέξιν, διότι πάσχω πρὸ τόσου καιροῦ, ἀφήσατέ με νὰ ἐλαφρώσω τὴν ψυχὴν μου τοῦ λυπηροῦ τούτου ἀγχοῦ!

— Ἀλλοίμονον! ἐφέλλισεν ἡ Δαλλιέ καθεζομένη, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἴμεθα ἐλεεινὰ παίγνια τοῦ χρόνου καὶ τῆς εἰμαρμένης, καὶ πρέπει μετὰ γενναιότητος νὰ πάσχωμεν ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός μας.

— Καὶ ποῖος ἄλλος τὸ ἐξεπλήρωσεν ἀκριβέστερον ἡμῶν; . . . ὦ! ὑποφέρω πολὺ! ἄλλοτε εἶχον μεγαλύτερον θάρρος, ἀλλὰ τώρα ἡλαττώθη καὶ ἀγωνίζομαι παντὶ σθένει ν' ἀναλάβω ὀλίγας δυνάμεις, ὅπως ἀνθέξω εἰς τὴν πολυστένακτον αὐτὴν ζωὴν! Κάνεις ὅμως δὲν ἡξεύρει τί πάσχω, κάνεις δὲν μαντεύει πόσον ἐνδομύχως ὑποφέρω, μήτε βλέπει τὰ ὑπὸ τὴν προσποιητὴν φαιδρότητα δάκρυά μου καὶ τὸ κατατῆχόν με ἄλγος, τὸ ὁποῖον προσπαθῶ νὰ ὑποκρύψω, παραδιδόμενος εἰς παραφόρους νεανικὰς παρεκτροπὰς.

— Ἐγὼ τὰ ἡξεύρω, Βίκτωρ, ἐγὼ ἤτις θρηνῶ καὶ αἰσθάνομαι — καὶ ὁ Θεὸς ἄς μοι συγχωρήσῃ τὸν ἐγώισμόν τοῦτον — ἡδονικὴν τινα συγκίνησιν ἐνίοτε διὰ τὰ παθήματά σου!

— Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, Λουκίλη, οἱ λόγοί σου εἶναι παρηγορητικοὶ καὶ μοὶ ἐνθυμίζουσιν ὅτι ἀνέγευθην ποτε εὐδαιμονίαν εἰς τὸν ἀπκητλὸν τοῦτον κόσμον, τὴν ἐγεύθην διὰ σοῦ.

(ἀκολουθεῖ)